

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie skazanego **J. C.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 18 lutego 2021 r.

zażalenia obrońcy skazanego na zarządzenie upoważnionego sędziego

z dnia 20 listopada 2020 r., sygn. akt VII Ka (...) (WKK (...))

o odmowie przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego J. C. – r. pr. Ł. N., od wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 19 czerwca 2020 r., sygn. akt VII Ka (...)

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego J. C. – r. pr. Ł. N., od wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 19 czerwca 2020 r., sygn. akt VII Ka (...) – wobec stwierdzenia, że jest ona niedopuszczalna z mocy prawa.

Zażalenie na powyższe zarządzenie złożył obrońca skazanego, zarzucając:

1. obrazę art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 i 2 k.p.k. poprzez dokonanie merytorycznej, a nie formalnej oceny wniesionej kasacji i przez to niewłaściwe zastosowanie powołanych przepisów, skutkujące odmową przyjęcia kasacji;
2. obrazę art. 99 § 2 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia w sposób pobieżny i niewyczerpujący podstaw rozstrzygnięcia, a przez to utrudniający kontrolę tego zarządzenia.

Podnosząc powyższe, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przyjęcie wniesionej kasacji do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy jest oczywiście bezzasadne, natomiast uzasadnienie zaskarżonego zarządzenia – mimo syntetycznej treści – w sposób dostateczny wyjaśnia motywy tego rozstrzygnięcia i pozwala na jego kontrolę instancyjną.

W zaskarżonym zarządzeniu słusznie wskazano, iż wobec jasnego brzmienia art. 523 § 2 i 4 k.p.k., kasacja na korzyść skazanego od wyroku sądu odwoławczego – w sytuacji gdy nie wymierzono kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania – może być wniesiona przez stronę wyłącznie z powodów określonych w art. 439 k.p.k.

W niniejszej sprawie żadne z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. nie zostało podniesione, zaś skazanemu J. C. wymierzono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Niezależnie od argumentów prezentowanych w zażaleniu obrońcy, powyższe okoliczności jednoznacznie przesądzają o niedopuszczalności wniesienia kasacji. Jest rzeczą pozostającą poza sporem, że kwestia merytorycznej zasadności kasacji może być badana dopiero wówczas, gdy środek ten jest prawnie dopuszczalny i – jako taki – zostanie do rozpoznania przyjęty. Stwierdzenie jednak owej dopuszczalności – z mocy art. 530 § 2 k.p.k. – wymaga zapoznania się z treścią wniesionej kasacji i zbadania nie tylko okoliczności, o których mowa w art. 120 § 2 k.p.k. lub w art. 429 § 1 k.p.k., lecz również sprawdzenia czy kasację oparto na podstawach wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k., przy uwzględnieniu ograniczeń wynikających z art. 523 § 2 i 3 k.p.k. oraz wyjątków, które ustawodawca od ustalonych ograniczeń kasacyjnych przewiduje w art. 523 § 1a i § 4 k.p.k.

Relevantna dla zaskarżonego zarządzenia ocena, że wniesiona kasacja nie zawiera zarzutów wskazujących na zaistnienie uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., nie miała charakteru merytorycznego rozstrzygnięcia co do jej zasadności. Ocena ta ograniczała się wyłącznie do formalnej kontroli w zakresie rodzaju podniesionych przez autora kasacji uchybień i polegała na prostym zestawieniu ich treści z katalogiem bezwzględnych przyczyn odwoławczych. Takie uchybienia w niniejszej sprawie nie zostały dostrzeżone i na takie nie wskazuje sam obrońca,

który będąc podmiotem fachowym, zarzuty kasacyjne podnosi pod postacią innego rażącego naruszenia przepisów prawa. Skarżący w zażaleniu popada jednocześnie w sprzeczność, bowiem z jednej strony przy wydaniu zaskarżonego zarządzenia zarzuca zbyt daleko idącą kontrolę wniesionej kasacji, z drugiej zaś strony, ceduje na sąd obowiązek doszukiwania się uchybień o charakterze bezwzględnych przyczyn odwoławczych, nawet ich nie sygnalizując.

W tym stanie rzeczy należało uznać zasadność zaskarżonego zarządzenia. Zarówno zarzuty zażalenia, jak również argumentacja przywołana w uzasadnieniu tego środka odwoławczego, świadczą o pełnym braku zrozumienia warunków determinujących dopuszczalność wniesienia kasacji. Wydanie odmiennej decyzji byłoby oczywistym błędem i musiałoby skutkować pozostawieniem kasacji bez rozpoznania przez Sąd Najwyższy w oparciu o przepis art. 531 § 1 k.p.k.

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.